

Loven. Det har vist sig, ikke mindst under den nylig forekommende Mund- og Klovesyggeepidemi, at disse Dyrslægetakster maa betegnes som værende i nogen Grad forældede, og at det maa være ønskeligt, samtidig med at de nedsættes, at de beregnes i Forhold til det Arbejde, den enkelte Dyrslæge udfører, det vil sige i Forhold til hver enkelt udført Forretning. Der er fra Landbrugsministeriets Side foreslaaet en Ændring, som har vundet Tilslutning fra alle Sider i Folketinget og er vedtaget uforandret. Men der er ganske vist udtalt Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt først i Paragraffen at fastsætte Taksterne, saaledes som de skal være og forblive herafter, men saa at føje til i de sidste to Linier: „Landbrugsministeren bemyndiges til, naar dertil maatte være Anledning, at ændre de heromhandlede Takster.“ Forklaringen paa, at man her i en Lov først fastsætter Takster og saa senere bemyndiger Ministeren til at ændre Taksterne, er den, at i tidligere Tider, i Slutningen af forrige Aarhundrede, var dette at fastsætte de rette Dyrslægetakster et Spørgsmaal, der i høj Grad beskæftigede Rigsdagen; jeg tror endog saa, at Meningsforskellighederne paa et givet Tidspunkt er gaaget saa vidt, at man har maattet nedsætte et Fællesudvalg til Overvejelse af dette meget vigtige Spørgsmaal. Det maa nu imidlertid anses for uheldigt at fastlægge disse Takster i en Lov, saa meget mere som de allerfleste Takster vedrørende Dyrslægers Virksomhed i det offentlige Tjeneste, nemlig Taksterne for Kødkontrol og Taksterne for Tilsyn paa Eksportmarkederne, fastsættes efter Landbrugsministerens Bestemmelse, men naturligvis paa Grundlag af Forhandlinger, som føres mellem dem, der skal betale Taksterne, og dem, der skal modtage Honorarerne. Jeg vilde mene, at saaledes som Priserne paa alting forskyder sig i disse Tider, vil det være mest praktisk at overlade Taksternes Fastsættelse til Landbrugsministeren, men det har efter min Opfattelse været rigtigt ved denne Lejlighed, da der altsaa ønskes foretaget en bestemt Ændring af Dyrslægetaksterne, at give Oplysninger om, hvilke Takster det er, man indtil videre ønsker skal være gældende; det er de Takster, der er opført her i Lovforslagets § 2, og hvorom der forud er ført Forhandling med Dansk Dyrslægeforening, som har kunnet tiltræde Forslaget.

Hvis man imidlertid skulde finde, at det er en uheldig Form, denne Paragraf har faaet, og man vilde foretrække, at man undlod at opføre Taksterne i Para-

graffen, men overlod deres Fastsættelse til Ministeren, efter at det her er oplyst, hvilke Takster man ønsker at faa fastsat, skal jeg ikke have noget derimod. Hvis man her i Tinget skulde have Betaenkelighed ved at give Ministeren en saadan Bemyndigelse, skal jeg sige, at jeg lægger ikke saa stor Vægt derpaa; kun vil Resultatet jo saa blive, at hvis man paa et givet Tidspunkt skønner, at nu maa Taksterne ændres igen, maa man søge Rigsdagens Bistand dertil gennem en Ændring af den bestaaende Lov. Men jeg peger paa, at der saa bliver Inkonsekvens paa et andet Punkt, idet nemlig de allerfleste og mest betydende Dyrslægetakster ikke er lovfæstede, og det er derfor urimeligt i og for sig, at Taksterne, der gælder de smitsomme Sygdommes Optræden i selve Besætningerne, fastsættes ved en særlig Lov. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som kan overvejes, og jeg skal være villig til at tage den Form, som man her maatte kunne bestemme sig til. Jeg for mit Vedkommende har i og for sig ingen Betaenkelighed ved at lade Paragraffen, som den nu foreligger, overgaa uændret i Loven, som den endeligt vedtages, idet jeg maa være af den Opfattelse, at selv om Bestemmelsen maaske har en uheldig Form, vil den som en Overgangsbestemmelse fra lovfæstede Dyrslægetakster til administrativt fastsatte Takster kunne forsvares. Vi har jo adskillige Tilfælde, hvor Lovgivningsmagten fastsætter visse Hovedlinier, men saa i øvrigt overlader til Administrationen at foretage Dispensationer og Ændringer i Overensstemmelse med det, Forholdene til enhver Tid maatte kræve.

Under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting er ogsaa indsat § 3 — den fandtes ikke i det oprindelige Forslag — vedrørende den Fremgangsmaade, der vil være at følge med Hensyn til Betaling af Dyrslægehonorar, naar der opstaar Mistanke om en ondartet smitsom Sygdom og Dyrslæge tilkaldes. Det Forslag, som her er stillet, er i fuld Overensstemmelse med den Praksis, som har været gældende i mange Aar, og det er altsaa den Praksis, man her søger lovfæstet.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger, idet jeg i øvrigt henviser til den mere udførlige Redegørelse og de Oplysninger, som ledsager Lovforslaget i de trykte Bemærkninger, tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Gisselbæk: Da nu den højtærede Landbrugsminister har gjort Rede for Lov-